

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΕ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 17 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1937

ΑΡΙΘ 15

ΕΠΙ ΤΩΝ ΗΘΙΚΩΝ ΠΑΡΑΔΟΞΩΝ ΤΟΥ ΟΡΘΟΛΟΓΙΣΜΟΥ

Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε συντόμως ἀναπτυχθέντων προκύπτει ὅτι οἱ ἐπὶ ὀρθολογισμῶ κλασανευρίζομενοι κριτικοὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ δεχθῶν ὅτι ἡ χριστιανικὴ θρησκεία ἐμφανίζει σύστημα ἠθικῆς τόσον ὑψηλοῦ, ἀνεφίκτως ὑπερφουῶς χαρακτηῆρος, ὥστε νὰ δικαιολογῆ τὸν ἄπειρον ἡμῶν πρὸς αὐτὸ σεβισμόν, τὴν κατάπληξιν πάσης ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Τὸ ὕψιστον αὐτῆς τῆς ἠθικῆς ἰδεῶδες, ἀποτελοῦν πανίσχυρον παρώθησιν πρὸς ἠθικὰς ὑποχρεώσεις, πηγὴν ἀνεξάντλητον ἠθικοῦ καθήκοντος, ἀπεδείχθη ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὑψίστη δύναμις, πάντοτε δρῶσα ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ τῆς ἀνθρωπότητος. Τοῦτου ἕνεκα τὸ ἰδεῶδες τοῦτο ἐδικαίωσε τὸ δικαίωμα τοῦ ἐπὶ τὴν καθολικὴν ἀναγνώρισιν ὡς ἐκ τῶν θαυμασίων ἀποτελεσμάτων τῆς ὑψηλῆς καὶ ἐξευγενιστικῆς του ἐπιρροῆς ἐπὶ τὸ περιβάλλον. Τὸ περιβάλλον τοῦτο δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἀναδειξῆ ἰδεῶδες τοιοῦτο, ὅπως καὶ ἀρχαία ἢ Παλαιστίνη δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ δημιουργήσῃ.

Ἡ τοιαύτη ὁμῶς ἐξευγενιστικὴ καὶ ἰσχυροτάτη ἐπίδρασις τῆς ἰδεῶδος ταύτης χριστιανικῆς ἠθικῆς εὐλόγως ἀξιῶν πρὸς ἐξήγησίν της τὸν ἀποχωρητικὸν λόγον. Ἡ ἐξήγησις αὐτῆς ὑτάσχει πραγματικῶς καὶ τὴν παρέχει ἡ Κ. Διαθήκη. Τὰ ὑπερφυσικὰ γεγονότα, τὰ ὅποια ἀφηγεῖται, ἐν τῷ συνόλω, μετὰ τὸν ἀναντιρρήτως ὑπερφῶς χαρακτηῆρα καὶ τὰ θυμαστά ἔργα τῆς ὑπερφυσικῆς προσωποποίησης, τὴν ὁποίαν περιγράφει, παρέχουν ἀτλήν μὲν, ἀλλ' ἐπαρκεστάτην ἐξήγησιν πάντων ὅσα προῆλθον ἐξ αὐτῶν εἶτε ὡς διδασκαλία, εἶτε ὡς ἠθικὴ. Ἐὰν ὁμῶς ἀπορρίψωμεν ταύτην τὴν ἐξήγησιν, θὰ εὐρεθῶμεν πρὸς τρομακτικῶν δυσκολιών. Ἴδου δέ, πράγματι, τί ἀντιμετωπίζει ὁ ἀπαθής, ἡρεμὸς καὶ ἀμρόλητος ἄνθρωπος, ἐὰν ἀποκρουσθῆ ἐκ τῆς Κ. Διαθήκης τὸ ὑπερφυσικόν:

α) Ὅτι ἡ καθυρωτάτη καὶ ὑψίστη περὶ τοῦ Θεοῦ ἰδέα προέκυψεν αὐτομάτως ἐκ τοῦ βῆθους τοῦ στενωτέρου θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ.

β) Ὅτι ἐκ τοῦ περιβάλλοντος τοῦ μᾶλλον νεκροποιοῦ εὐσεβισμοῦ καὶ τῆς ἠθικῆς αὐταρκειῆς καὶ αὐταρκειῆς προῆλθεν ἠθικὴ ἐπαναστασις, ἡ ὁποία ἠγάγεν εἰς ἀπαρδειγματίστον συναίσθησιν τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἀλαρωτότητος, ἐν τῷ ἅμα δὲ διέκοψεν ὀριστικῶς τὸν πανδεσπόζοντα, θεσμόν τῶν αἱματικῶν θυσιῶν, ὅστις ἐχρησίμευεν ὡς ἡ σαφεστέρη ἐκδήλωσις τῆς συναίσθησος τῆς εὐθύνης τοῦ ἀνθρώπου.

γ) Ὅτι τὸ ὕψιστον ἐν τῷ κόσμῳ ἰδεῶδες ἠθικῆς ἐγεννήθη ἐν τῇ φαντασίᾳ περλωσμένων τὸν νοῦν χωρικῶν καὶ ὑστερικῶν γυναικῶν, οἱ ὅποιοι ἦσαν ἢ ἀπατεῶνες, ἢ ἠτατημένοι, ἢ τὸ συναμφοτέρων.

δ) Ὅτι αἱ ἀξιοπαρατήρητοι ἐκεῖναι παρασιωπήσεις ἐν τῷ ἀρχικῷ προγράμματι τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς, χάρις εἰς τὰς ὁποίας ὁ Χριστιανισμὸς ἀπέβη ἢ ἐνσάρκωσις αἰώνιων ἀρχῶν καὶ οὐχὶ προσωκαίρου χαρακτηῆρος λεπτομερειῶν, ἀλλὰς λέξεσιν, πίστις πανανθρωπίνῃ, οἰκουμενικῇ, καθολικῇ, καὶ οὐχὶ ἔκφρασις στενοῦ, περιορισμένου, τοπικοῦ ἐνθουσιασμοῦ, — αὐταί, λέγομεν, αἱ παρασιωπήσεις προέκυψαν ὅπως τυχαίως, παρὰ πάσης τῆς λογικῆς ἀπαιτήσεως τῆς θεωρίας τῶν πιθανοτήτων.

ε) Ὅτι τὸ ὕψιστον ἰδεῶδες τῆς ἐν αὐτῷ ἀπαρνήσει ἐκδηλουμένης ἀγάπης, ὡς τοῦτο ἐξεδηλώθη ἐν τῇ πνευματικωτάτῃ τῶν ἀρετῶν, τὴν ὁποίαν ὀνομάζομεν ἀγιότητα, αἴφνης ἀνεπτύχθη ἐν περιβάλλοντι τοῦ ἀγροικότερου καὶ χθιμαλωτέρου ἐγωῖσμοῦ.

ς) Ὅτι ὁ μᾶλλον ἐλεύθερος, ὡς καὶ ὁ μᾶλλον ὑψηλὸς καὶ εὐεργετικὸς κώδιξ ἠθικῆς, τὸν ὅποιον ἐγνώρισέ ποτε ἡ ἀνθρωπότης, κατηργήθη ἄνευ οὐδεως προκαθωρισμένου σκοποῦ καὶ μετὰ ἄφθαστον ἀντιθέσιν, ὑπὸ στενοκεφάλων τινῶν καὶ εὐπίστων ἀλιέων, τοὺς ὁποίους κατόπιν ἐβοήθησε καὶ ὑπεστήριξεν εἰς φανατικὸν ἐβραϊστὸν ραββὶ ὄς.

ζ) Ὅτι, τέλος, αἱ φωτεινὰ προσδοκίαι μακροῦ ἀθανάσιου πέραν τοῦ ἰάφου ὑποσυνήκα ἀξίας τοῦ Χριστοῦ, περὶ τοῦ ὁποίου μετὰ τόσας ὑψηλὰς ἐφράσεις ὠμλητιαν οἱ Ρουσσώ, Σιράους, Ρεναν καὶ τῶσοι ἄλλοι ἐκ τοῦ ὀρθολογιστικοῦ στρατοπέδου, ἀπεδείχθησαν ἀποτέλεσμα ἀνεπανορθώτου ἀτυχήματος, ὁποῖον ὑπῆρξεν ὁ φόνος ἐνὸς μεταρρυθμιστοῦ μὴ τηρήσαντος τὰς ἐπαγγελίας καὶ ὑποσχέσεις του, καὶ ἐπλάσθησαν ὑπ' ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων πάντες οἱ θερμοὶ πόθοι καὶ αἱ αγωνιώδεις ἐλπίδες δὲν ἔβαιον πέραν τῆς σωτηρίας τῶν Ἰουδαίων, τῆς ἀτομικῆς τῶν εὐμεριῶν καὶ τοῦ γῆϊνου θριάμβου τοῦ ἐβραϊσμοῦ τῆς Παλαιστίνης.

Αὐτὰ, ἐν συντόμῳ ἀνασκοπήσει, εἶνε τὰ παράδοξα, τὰ ὅποια ὅπωςδήποτε πρέπει νὰ εὕρουν τὴν ἐξήγησιν τῶν εἰς τὴν φάλαγγα τῶν τιμῶν καὶ εἰλικρινῶν ὀρθολογιστῶν ἡμεῖς ἀπεριφράστως δηλοῦμεν, ὅτι αἱ ἐν τοῖς παραδόξοις ταύτης ἐνυπαρχουσαὶ δυσχερεῖαι εἶνε ἀπείρως μεγαλείτεροι ἐκεῖνων, τὰς ὁποίας ἐνέχει ἡ Χριστολογία τῆς Κ. Διαθήκης. Διότι, ἐνῶ τὰ θαύματα τῆς πίστεως ἀναντιρρήτως υπερβαίνουν τὴν ἡμετέραν κατάληξιν, τὰ θαύματα τῆς ἀπιστίας ἀντι-

τίθενται πρὸς τὴν λογικὴν, ἢ ἀντίφρασις ὅμως αὐτὴ εἶνε ὅλως ἀδικαιολόγητος, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ νοῦς εἶνε τὸ θεῖον ἐν ἡμῖν φῶς καί, ἐπομένως, ἀποτελεῖ τὸν κυριώτερον ἡμῶν πρὸς τὴν ἀλήθειαν χειραγωγόν. Ἐν τούτοις ὁ νοῦς μας οὐδὲν δύναται νὰ ἀντιτάξῃ κατὰ τῆς ἐκδοχῆς, ὅτι ὁ κόσμος εἶνε πολὺ μεγαλειότερος καὶ πολυσυνθετώτερος ἢ ὅσον χωρεῖ εἰς τὴν ἡμετέραν κατάληψιν καὶ ὅτι δυνατὸν νὰ προκύψουν τοιαῦται ἐξαιρετικαὶ περιπτώσεις εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, αἱ ὁποῖαι νὰ μὴ δύναται νὰ μὴ προκαλέσουν ἀκαταλήπτους εἰς ἡμᾶς ἀνωθεν εὐεργεσίας. Ἡ Ἁγία Γραφή, ἀπολύτως πρὸς ἑαυτὴν συνεπής, βεβαίῳ ἀκριβῶς ὅτι αὐτὸ ἀκριβῶς συνέβη μὲ τὴν ἠθικὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος, ὅταν ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς γῆς ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Διὰ τοῦτο, τὸ νὰ ἀποκροῦν τις ὅ,τι ὑπερβαίνει μὲν τὴν ἡμετέραν γνώσιν τῆς φύσεως, ἀλλ' εἶνε οὐ μόνον δυνατὸν, ἀλλὰ καὶ λίαν πιθανόν, ἔπειτα δὲ νὰ δέχεται τὸ ἀντίθετον, τὸ ὁποῖον ἀντιφάσκει προφανέστατα πρὸς τὰς ἀναντιρρήτους ἀρχὰς καὶ τοὺς νόμους τῆς λογικῆς καὶ τῆς φιλοσοφίας, ὡς καὶ πρὸς ὀλόκληρον τὴν πείραν καὶ τὴν παρατήρησιν, — ἢ τοιαύτη, λέγομεν, στάσις τῶν ἀρητιῶν τοῦ ὑπερφυσικοῦ εἶνε ἀπλουστάτα ἄλλα ὑπὲρ τὴν ἄβυσσον, ἐπιχειρούμενον μόνον πρὸς ἀποφυγὴν μικροῦ χάνδακος ἰσοῦται πρὸς τὸ διυλίζειν τὸν κῶναπα καὶ καταπίνειν τὴν κάμηλον.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἐβρ. 9, 11—14.

Γράφων ὁ μακάριος τῶν Ἑθνῶν Ἀπόστολος τὴν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολὴν αὐτοῦ ἔθετο ὡς στόχον τῆς βαθυτάτης αὐτοῦ μελέτης νὰ δεῖξῃ εἰς τοὺς ἀγνώστας αὐτοῦ ἀπὸ πάσης πλευρᾶς, πόσον ὑπερέχει ἡ Καινὴ Διαθήκη τῆς Παλαιᾶς. Μετὰ πάσης ἀντικειμενικότητος παραλληλίζων καιρῶν τὴν σημαία ἀμφοτέρων τῶν Διαθηκῶν καθοδηγεῖ ἀσφαλῶς τοὺς παραλήπτας καὶ ἀναγνώστας τῆς ἐπιστολῆς του νὰ συναγάγῃ καὶ ἀφ' ἑαυτῶν ὅτι ἡ ἀρχιερωσύνη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶνε ἀσυγκρίτου μεγαλείου καὶ ὑπεροχῆς ὑπὲρ τὴν ἀρχιερωσύνην τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, καὶ κατ' ἀκολουθίαν, καὶ ἀσυγκρίτου δραστηριότητος ὑπὸ τὴν ἐποψιν τοῦ ἁγιασμοῦ καὶ τῆς δικαιοσύνης τοῦ λαοῦ. Ἐν τῇ ὑπὸ μελέτην ἀποστολικῆν περικοπῇ, καὶ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ τῷ σκοπῷ, νὰ ἐξάσῃ τὸ ἀφθαστον μεγαλεῖον τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἔργου τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἀπτεται τριῶν σημείων: μελετᾷ τὸ ἀρχιερατικὸν ἔργον ὑπὸ τὴν ἐποψιν τοῦ τόπου λατρείας ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῆς θυσίας, καὶ τέλος, ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῆς δραστηριότητος τῆς θυσίας ταύτης.

Ὡς πρὸς τὸν τόπον τῆς λατρείας: πόσον ὑπερέχει τοῦ τοιοῦτου τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης! Ὁ ἀρχιερεὺς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης εἶχε τὸ ἀποκλειστικὸν προνόμιον νὰ εἰσέρχεται ἀπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ εἰς τὸ «Ἁγιον τῶν Ἁγίων» τῆς Σκηνῆς τοῦ Μαρτυρίου. Αὕτη δὲ ἦτο χειροποίητος, ἔργον ἀνθρώπου, τῆς συνήθους τάξεως τῶν ἐγκοσμίων πραγμάτων. Ἴνα ὁ ἀρχιερεὺς ἐκεῖνος ἐπιτελέσῃ τὸ ἀρχιερατικὸν αὐτοῦ

ἔργον εἰς τὸ «Ἁγιον τῶν Ἁγίων», ἔδει νὰ διέλθῃ διὰ τοῦ «Ἁγίου», ἐπίσης καὶ τούτου χειροποιήτου. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὅμως πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἀρχιερατικοῦ αὐτοῦ ὑπουργήματος ἐν μέσῳ ἡμῶν καὶ ὑπὲρ ἡμῶν δὲν ἔκαμε χρῆσιν «σκηνῆς χειροποιήτου» καὶ κατ' ἀνάγκην ἀτελοῦς, ἀλλὰ «σκηνῆς μεζύου καὶ τελειότερας, οὐ χειροποιήτου, οὐδὲ ἀνηκούσης εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐγκοσμίων πραγμάτων, οἷα εἶναι τὸ ἅγιον αὐτοῦ Σῶμα, ἔργον αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ μόνου.

Ὡς πρὸς τὴν θυσίαν ὁ ἀρχιερεὺς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἀνθρώπος ὢν καὶ αὐτὸς εἰς ἐκ τῶν πολλῶν, ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ εἰσέρχεται κατ' ἔτος, ἀπαξ τοῦ ἔτους, εἰς τὸ «Ἁγιον τῶν Ἁγίων», κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἐξιλασμοῦ, φέρων πάντοτε αἷμα τοῦ θυσιασθέντος ζώου, ἵνα κατὰ τὸν Νόμον τοῦ Μωϋσέως ῥάνη διὰ τοῦ δακτύλου τοῦ ἐπὶ τὸ ἱλαστήριον» καὶ διὰ τὰς ἁμαρτίας ἑαυτοῦ καὶ διὰ τὰ ἐξ ἀγνοίας διαπραχθέντα ἁμαρτήματα τοῦ λαοῦ. Ἄλλ' ἡ θυσία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἦν ὡς ἀρχιερεὺς τῆς Καινῆς Διαθήκης ἐπετέλεσεν οὐδὲν τοιοῦτον ἀτελὲς μέσον ἐξιλασμοῦ παρουσιάζει. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν ἦτο ἀνάγκη, πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἐξιλαστικοῦ τοῦ ἔργου, νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὴν θυσίαν αὐτοῦ κατ' ἔτος, καθὼς ὁ Ἰσραηλῆτης ἀρχιερεὺς οὐδὲ ἐχρησιμοποίησεν ὡς ἀπολυτρωτικὸν μέσον τὸ αἷμα ζώου, ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο τὸ αἷμα τὸ ἰδικόν του. Ἴνα εἰσέλθῃ «εἰς τὰ Ἁγία» ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἦτοι ἵνα καθίσῃ «ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς» αὐτοῦ, διῆλθεν ὡς διὰ τοῦ «Ἁγίου» διὰ τοῦ Σώματος αὐτοῦ ἀλλ' εἰσῆλθεν ἀπαξ διὰ παντός, «ἐφάπαξ», διὰ τὸν λόγον ἀκριβῶς τοῦτον, ὅτι τὸ αἷμα αὐτοῦ, αἷμα θεανθρώπου, ἦτοι ἡ θυσία ἦν ἐτέλεσεν ὡς ἀρχιερεὺς, θύτης αἷμα αὐτὸς οὗτος καὶ θῦμα, εἶχεν ἄπειρον ἀξίαν, καὶ ἦτο ἱκανὴ ἐπομένως νὰ κῆται αἰωνίως ὡς μέσον «λυτρώσεως» τῆς ἀνθρωπότητος.

Οὐδὲ δύναται νὰ παραβληθῇ τὸ παράπαν ἡ δραστηριότης τῶν θυσιῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης μὲ τὴν θυσίαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀπλουστάτος συλλογισμὸς ἀρκεῖ νὰ προβάλλῃ τὴν λάμπιν τῆς σταυρικῆς τοῦ Ἰησοῦ θυσίας: «Ἄν τὸ αἷμα ταύρων καὶ τράγων, ἂν τὸ ἀπὸ τῆς σποδοῦ δαμάλεως παρασκευαζόμενον καθαρτήριο ὑδωρ ἐπιστετεύετο ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων ὅτι «ἡγίαζεν» αὐτούς, καὶ ἐκαθάριζεν, ἔστω καὶ ἐξωτερικῶς μόνον, «πρὸς τὴν τῆς σαρκὸς καθαρότητα», πόσῳ μᾶλλον τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, αἷμα ἐκχυθέν διὰ «Πνεύματος αἰωνίου», αἷμα θύματος ἐκουσίου καὶ ἐλευθέρως προσενεχθέντος, αἷμα θύματος ἀμώμου, αὐτῆς ταύτης τῆς ἀγιότητος, κέκτηται αἰωνίαν καὶ γενικὴν ἱλαστήριον δύναμιν, καὶ δὴ ὄχι ἐξωτερικὴν ἀπλῶς, ἀλλὰ πρωτίστως κατὰ τὴν συνείδησιν; Τὸ συμπέρασμα εἶναι αὐτόδηλον.

Κ.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΚΑΙ ΚΑΘΟΛΙΚΟΙ

Ἐν τῇ ἐν Παρισίοις δημοσιευομένῃ ἑλληνικῇ ἐφημερίδι «Τὸ παρὸν» ἀναγινώσκωμεν τὰ ἐξῆς: Εἶνε πολὺ εὐχάριστον τὸ γεγονός, ὅτι μεταξὺ τοῦ καθολικοῦ κλήρου τῶν Παρισίων ὑπάρχουσι καὶ οἱ προσ-

βλέποντες μετὰ συμπαθείας τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Μεταξὺ τῶν κληρικῶν τούτων δυνάμεθα νὰ καταλέξωμεν καὶ τὸν βικάριον τοῦ ἐνταῦθα Ναοῦ Saint-Séverin, abbé Camille Risser. Οὗτος ἀσχολούμενος περὶ τὴν ἱστορικὴν ἐξακρίβωσιν τοῦ προσώπου τοῦ διατελέσαντος πρώτου ἐπισκόπου Παρισίων—ὅπερ κατὰ τινὰ παραδόσιν εἶνε ὁ Ἕλλην Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης—συνεβουλευθῆ ἐπανειλημμένως τὸν ἡμέτερον Ἀρχιμανδρίτην (=τὸν Προϊστάμενον τοῦ Ναοῦ Ἀρχιμ. Παρθένιον Πολάκην). Ἦτο πολὺ φυσικόν, κατὰ τὰς συνομιλίαις ταύτας νὰ διχθῶσι καὶ ζητήματα ἀφορῶντα τὴν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ἐπίδρασιν αὐτῆς ἐπὶ τῶν λαῶν τῆς Ἀνατολῆς καὶ τὴν στάσιν αὐτῆς ἐναντι τῶν ρωμαϊκῶν ἀξιώσεων. Πρόκειται προφανῶς περὶ ζητημάτων ἐξαιρετικῶς ἀκανθωδῶν. Ἐν τούτοις δέον νὰ ὁμολογηθῆ, ὅτι ὁ C. Risser μὲ ἀρετὰ εὐρὺ πνεῦμα ἐξετάζων τὰ περιπλοκα ταῦτα θέματα, τάσσειται ὑπὲρ τῆς συνεργασίας τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως καὶ τῆς εἰλικρινοῦς προσπαθείας ὅπως δημιουργηθῆ εὐνοϊκὴ τις ἀτμοσφαῖρα ἐπαφῆς τῶν δύο ἐκκλησιαστικῶν κόσμων.

Πρὸ τινος εἶχεν ἀφικθῆ εἰς Παρισίους ὁ Καρδινάλιος Tisserant, ἵνα παραστῆ εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς ὀγδοηκοστῆς ἐπετείου τοῦ λεγομένου «ἔργου τῆς Ἀνατολῆς». Ὁ abbé Risser ἐπιθυμῶν ν' ἀκούσῃ συνομιλίαν μεταξὺ ἑνὸς Ἑλλήνου κληρικοῦ καὶ ἑνὸς «πρίγκηπος» τῆς ρωμαϊκῆς ἐκκλησίας, ἐπιμόνως ἐζήτησεν, ὅπως ὁ ἡμέτερος ἀρχιμανδρίτης ἐπισκεφθῆ τὸν Καρδινάλιον. Διατί ὄχι; Ἦτο πολὺ τιμητικὸν διὰ τὸν Ἀρχιμανδρίτην μὲς νὰ γνωρίσῃ προσωπικῶς ἕνα διαπρεπῆ ἱεράρχην διακρινόμενον διὰ τὴν πολυμερῆ μόρφωσιν αὐτοῦ. Ὁρισθείσης λοιπὸν τῆς ὥρας, ὁ Ἀρχιμανδρίτης κ. Πολάκις ἐγένετο ἐγκαρδίως δεκτὸς ὑπὸ τοῦ Καρδινάλιου Tisserant ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ γραφείῳ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Παρισίων.

Ὁ Εὐγένιος Tisserant εἶνε τέκνον τῆς Λορραίνης, γεννηθεὶς εἰς τὸ Nancy. Ἐπιδοθεὶς εἰς τὴν μελέτην τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν, διωρίσθη ἐπιμελητῆς τῶν ἀνατολικῶν χειρογράφων τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Βατικανοῦ, ὑπερέτησε τὴν πατρίδα του κατὰ τὸν Εὐρωπαϊκὸν πόλεμον, περιηγήθη τὴν Βουλγαρίαν, Τουρκίαν καὶ Ἀνατολὴν πρὸς ἀγορὰν σπανίων βιβλίων καὶ χειρογράφων, διωρίσθη σύμβουλος ἐν τῷ συμβουλίῳ περὶ «Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας», ἐπεσκέφθη διαφόρους βιβλιοθήκας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν προκειμένου ν' ἀναδιοργανωθῆ τεχνικῶς ἡ βατικάνειος βιβλιοθήκη, τῷ δὲ 1926 ἐπεσκέφθη τὴν Κρήτην καὶ ἦλθεν εἰς Ἀθήνας διὰ νὰ παραλάβῃ τὴν πλουσίαν βιβλιοθήκην τοῦ L. Petit, ἀρχιεπισκόπου τῶν ἐν Ἀθήναις Λατίνων. Ὁ Petit εἶχε κατορθώσει νὰ περισυλλέξῃ πληθὺν ἑλληνικῶν βιβλίων σπανίων ἐκδόσεων, ἀγοράσας ἀδρῶς καὶ μέρος τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Κολλυβά. Ἐντριβῆς περὶ τὰς ἀνατολικὰς γλώσσας, ὁ Καρδινάλιος Tisserant ἐξέδωκε γαλλικὴν μετάφρασιν τοῦ αἰθιοπικοῦ κειμένου τῆς «ἀναλήψεως τοῦ Ἡσαίου», κατάλογον τῶν ἀρμενικῶν χειρογράφων τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Βατικανοῦ, εὐρετήριον τῶν ἀραβικῶν χειρογράφων, ἱστορίαν τῆς

Νεστοριανικῆς Ἐκκλησίας, κλπ. Ὁ ἀντικρούων αὐτὸν διὰ πρώτην φορὰν νομίζει, ὅτι εὐρίσκεται μᾶλλον ἐνώπιον «ἀνατολικοῦ», ἢ τέκνου τῆς Λορραίνης. Τὸ μελάχρουν πρόσωπόν του, ἡ κατατομὴ αὐτοῦ καὶ ἡ περιστέφουσα τοῦτο γενειάς, προδίδουσα τὴν ὄψιν ἀσσυριακῆς μορφῆς, ὁμοίως πρὸς τὰς ἀπαντώσας εἰς ἀναγλύφους παραστάσεις τῶν ἀσσυριακῶν μνημείων.

Πρωτίστως ὁ Καρδινάλιος ἠρώτησεν ἐνδιαφερόντως περὶ τῶν Ἑλλήνων τῶν Παρισίων, τῶν ἔργων εἰς ἃ ἐπιδίδονται, τοῦ τρόπου τῆς μορφώσεως τῶν τέκνων των καὶ τοῦ βαθμοῦ τῆς θρησκευτικότητός των. Μανθάνω, εἶπεν, ὅτι ἔχετε πολὺ ὄραϊαν Ἐκκλησίαν εἰς τὴν rue Bizet, εἰς ποίους ὀφείλεται ἡ ἰδρυσις τῆς;

—Εἰς τὴν ἰδιωτικὴν γενναιοδωρίαν τοῦ Δημητρίου Σκυλίτση.

—Ἐχετε καὶ ἄλλας ἀξιολόγους δωρεάς;

—Μάλιστα. Τελευταίως τὰ τέκνα τοῦ Ἄθαν. Βαλιάνου κατέθεσαν 200.000 φράγκων, εἰς μνήμην τοῦ πατρὸς των.

Ὁ Καρδινάλιος Tisserant ὁμολόγησεν, ὅτι οἱ Ἕλληνες πάντοτε διεκρίθησαν διὰ τὰς γενναιοδωρίας των, καὶ ἀμέσως ἔστρεψε τὸν λόγον εἰς θέμα ἐξαιρετικῶς σοβαρὸν. Ὁμίλησε περιλύτως διὰ τὰς ἐπιθέσεις τῶν ἐν Ἀθήναις κατὰ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας.

—Εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν κοιτίδα τῆς ἐλευθερίας — εἶπεν ὁ Ἀρχιμανδρίτης — οἱ ἀδελφοί μας καθολικοί, ἔχουσι ἀπόλυτον ἐλευθερίαν ἐν τῇ ἑξασκῆσει τῶν ἐκκλησιαστικῶν των καθηκόντων, καθὼς ἄλλως καὶ πάντες οἱ ἀνήκοντες εἰς ἄλλας θρησκευτικὰς ὁμολογίας ἢ εἰς ἄλλας θρησκείας ἀνεγνωρισμένας. Ἐπιτρέπονται καὶ αὐταὶ αἱ πομπῶδεις λιτανεαὶ τῶν καθολικῶν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς, καθ' ἃς ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς ἀποδίδει τὰς τιμὰς. Φοιτητῆς ἔτι ἐν Ἀθήναις εἶχον γνωρίσει καὶ συνδεθῆ μετὰ τοῦ ἀειμνήστου ἀρχιεπισκόπου Louis Petit. Ἐδημοσίευσεν τότε ἐν τῷ «Ἱερῷ Συνδέσμῳ» μελέτην περὶ τῶν ἐπισκόπων τῆς Κορίνθου, ὁ δὲ Σεβ. Petit ἡμέραν τινὰ μοῦ παρουσίασε κατάλογον τῶν in partibus λατίνων ἐπισκόπων τῆς Κορίνθου, ἀξιῶσας νὰ περιλάβω καὶ τοῦτον εἰς τὸ δημοσίευσμά μου. Καίτοι ἐπρόκειτο περὶ ἐπισκόπων «in partibus infidelium», κατὰ τὴν ὀρολογίαν τοῦ Βατικανοῦ, ἐν τούτοις ἐν παραρτήματι περιέλαβον καὶ τὸν κατάλογον τοῦτον. Τὸ πνεῦμα αὐτὸ τῆς ἀνεξιθρησκείας εἶχεν ἐκτιμήσει δεόντως ὁ Σεβ. Petit, ἀν καὶ πρέπει νὰ ὁμολογηθῆ, ὅτι ἐν Ἀθήναις ἦτο κάπως dépaycé. Μὲ συγκίνησιν δὲ πάντοτε ἐνθυμοῦμαι τὴν καλωσύνην μεθ' ἧς μοὶ ἐδώρησεν ὀλόκληρον τὴν σειρὰν τῶν «Echos d' Orient». Ὁ Ἕλλην ἔχει ἔμφυτον τὸ αἶσθημα τῆς ἀνεξιθρησκείας, ἀλλ' ἀποστρέφεται τὸν προσηλυτισμὸν καὶ τὴν κίνησιν τῶν λεγομένων «ἑλληνορρυθμῶν», ἢτοι τῶν Οὐνιτῶν. Ὁμολογῶ, ὅτι ἡ κίνησις αὕτη εἶνε πολὺ ἀτυχῆς, καὶ διὰ τοῦτο προεκάλεσε δυσαρέσκειαν ὀξεῖαν. Ἄλλ' ἡ ἀντιρροητικὴ αὕτη κατὰ συστήματος ἀποκρουομένου ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς συνειδήσεως, δὲν δύναται νὰ θεωρῆται ὡς ἐπιθεσις κατὰ τῶν καθολικῶν ἢ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας.

Πρὸς τι λοιπὸν ἡ ἐφαρμογὴ μέτρων δξυνόντων ἐπὶ μᾶλλον αἰωνόβια μίση μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν; Ἀμφότεραι αἱ Ἐκκλησίαι ἔχουσι πλεῖστα σημεῖα ἐπαφῆς καὶ ἐνόητος, καὶ θὰ ἐπεβάλλετο ἡ καλλιέργεια κάποιας ψυχικῆς συναντήσεως. Ἄλλως εὐχαρίστως βλέπει τις ὅτι, ὅσοι ἐκ τῶν καθολικῶν συγγραφέων ἀσπάζονται τὴν ἀποψιν ταύτην ἀποφεύγουσι πᾶσαν δριμεῖαν ἔκφρασιν περὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

—Σὰς ἐνδιαφέρει ἡ θεολογικὴ κίνησις τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας;

Παρανέβη ὁ abbé Rissier, ὁ ὁποῖος ἐνθουσιωδῶς ἀπήντησεν, ὅτι σχεδὸν οὐδὲν τῶν ἐκδιδομένων νέων καθολικῶν ἔργων εἶνε ἄγνωστον εἰς τὸν Ἀρχιμανδρίτην Πολάκη.

—Ἡ ὅλη θεολογικὴ κίνησις τῆς Εὐρώπης μ' ἐνδιαφέρει—ἀπήντησεν ὁ Ἀρχιμανδρίτης. Πολὺν δὲ περισσότερον ἡ ἐργασία τῶν νεωτέρων καθολικῶν θεολόγων διὰ τὴν ἐπάνοδον εἰς τὸ πνεῦμα Θωμᾶ τοῦ Ἀκουινάτου. Τὸ ἀσάλευτον στήριγμα τοῦ μεγάλου αὐτοῦ συγγραφέως εἶνε ἡ φιλοσοφία τοῦ Ἀριστοτέλους. Καὶ εἶνε φυσικὸν νὰ θέλη τις νὰ ἔχη ἀκριβῆ γνῶσιν, ἕως ποῦ ἐξικνεῖται ἐπὶ τῶν συγχρόνων ἡ ἐπίδρασις τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος.

—Οἱ Ἕλληνες θεολόγοι προτιμῶσι τὰς προτεσταντικὰς θεολογικὰς σχολὰς, εἶπεν ὁ Καρδινάλιος.

—Πολλοὶ ὅμως ἔχουσι παρακολουθήσει μαθήματα καὶ εἰς καθολικὰς σχολὰς, καὶ ἄλλοι εἰς ἀμφοτέρας. Ἐν τούτοις τὸ ζήτημα τοῦτο εἶνε πολὺ σπουδαῖον. Μελετήσας καλῶς τὰ ἐν Εὐρώπῃ, εἶχον ἄλλοτε συστήσει εἰς τὸν αἰοδιμον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Φώτιον τὴν ἀποφυγὴν ἀποστολῆς εἰς Εὐρώπην νεαρῶν ἀνεματίστων. Εἰς τινὰς προτεσταντικὰς σχολὰς, ἡ ἐλευθερία ἐν τῇ διδασκαλίᾳ ἐγγίζει τὰ ὅρια τῆς πνευματικῆς ἀναρχίας. Ἐν τούτοις ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εὐρίσκειται εἰς καλὰς σχέσεις μετὰ τῶν προτεσταντικῶν ἐκκλησιῶν καὶ μάλιστα μετὰ τῆς Ἀγγλικανικῆς.

—Διότι—ἀπήντησεν ὁ Καρδινάλιος—οἱ διαμαρτυρόμενοι θέλουσι νὰ παρουσιάσουν τὰς ἐκκλησίας τῶν ἐνώπιον τῶν πιστῶν τῶν ὡς συνέχειαν τῆς ἀρχαίας μᾶς Ἐκκλησίας. Καὶ πρὸς τοῦτο εὐρίσκουσι τὸ στήριγμα εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

—Εἶνε σπουδαῖος λόγος καὶ αὐτό, εἶπεν ὁ Ἀρχιμανδρίτης. Ἄλλ' ὅ,τι δὲν ἐννοῶ, εἶνε τοῦτο: διατί, ἐνῶ δογματικῶς εἶνε ἀγεφύρωτον τὸ χάσμα τὸ χωρίζον τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἀπὸ τῶν Προτεσταντικῶν, αἱ δὲ Ἐκκλησίαι Ἀνατολικῆ καὶ Δυτικῆ εὐρίσκονται ἐγγύτατα, διατί αἱ σχέσεις ὀρθοδόξων καὶ προτεσταντῶν εἶνε μᾶλλον ἐγκάρδιοι;

—Ὁ Καρδινάλιος Tisserant ἔμεινε σιωπηλός.

—Ἐνθυμοῦμαι, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀρχιμανδρίτης, ὅτι ἐν Κερκύρᾳ ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῶν ἐκεῖ καθολικῶν μ' ἐπισκέπτετο ἐνίοτε ἐν τῷ Ἱεροδιδασκαλείῳ τὸ ὁποῖον διηύθυνον. Οὐδεὶς ὅμως ἐκ τοῦ ἐκεῖ καθολικοῦ κλήρου παρίστατο ποτὲ εἰς τὴν δοξολογίαν ἐπὶ τῇ ἐθνικῇ ἑορτῇ τῆς Ἑλλάδος. Μόνη μία ἐξαίρεσις ὑπῆρξεν: ὁ Ἰταλὸς ἱεροκήρυξ Vittorio Lanari, καθηγητῆς ἐν τῷ σεμιναρίῳ τοῦ Arezzo, ὁ ὁποῖος καθ' ἅπαν τὸ διάστημα τῆς ἐν Κερκύρᾳ δια-

μόνης του δὲν ἔπαυσε συχνάζων εἰς τὸν μητροπολιτικὸν ναόν. Ἴσως διότι—προσέθηκεν ὁ Ἀρχιμανδρίτης μειδιῶν—ἡ πατρις τοῦ Πετράρχη καὶ τοῦ Πάπα Ἰουλίου II ἔχει πλατυτέραν τὴν καρδίαν... Μήπως ἐδῶ ἐν Παρισίοις ὁ καθολικὸς κληρὸς, ἀντιθέτως πρὸς τοὺς διαμαρτυρομένους δὲν δεικνύεται ἄγνοῶν τὴν ὑπαρξίν ὀρθοδόξου ναοῦ;

—Τοῦτο εἶνε ὁμολογουμένως θλιβερόν, εἶπεν ὁ abbé Rissier. Ἀλλὰ δὲν εἶνε μακρὰν ἡ ἡμέρα τῆς ἐπικρατήσεως καλυτέρων σκέψεων.

—Ἐπειτα—ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀρχιμανδρίτης—δὲν λησμονοῦμεν τὴν συμπάθειαν τῶν Προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ μάλιστα τῆς Ἀγγλικανικῆς πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον.

—Γίνεται σκέψις μεταφορᾶς τῆς ἔδρας του;

—Οὐδεμίαν τοιαύτην σκέψιν γνωρίζω ἐγώ. Ἄλλως ἡ θέσις του ὡς καθαρῶς θρησκευτικοῦ καὶ πνευματικοῦ κέντρου τῆς Ὁρθοδοξίας κατοχυροῦται ὑπὸ συνθηκῶν, ἡ δὲ τουρκικὴ κυβέρνησις δεικνύεται ἀρκετὰ ἀνεξίθρησκος. Δύναται οὖτω μὲ τὸ κύρος του τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου νὰ ἐκτελῇ τὸν προορισμὸν του καὶ νὰ λύῃ εὐτυχῶς διάφορα ζητήματα τῶν μερικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Μία καὶ ἡμίσεια ὥρα εἶχε παρέλθει. Ὁ Ἀρχιμανδρίτης κ. Πολάκης ἐγερωθεὶς ἀπεχειρέτισε τὸν Καρδινάλιον Tisserant, ὅστις εὐγενῶς τὸν συνώδευσε μέχρι τῆς θύρας τῆς αἰθούσης τῆς ἀναμονῆς.

—Fminence, εἶπεν ὁ Ἀρχιμανδρίτης ἀποχαιρέτων, θεωρῶ τὸν ἑαυτὸν μου ἐξαιρέτως εὐτυχῆ γνωρίων προσωπικῶς ἕνα τῶν διαπρεπεστέρων πορφυρῶν πατέρων. Ἄς μοι ἐπιτραπῇ νὰ προσθέσω, ὅτι τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς τῆς Ἀγάπης, δὲν ἠμπορεῖ νὰ θεραπεύσῃ τὰς πληγὰς τοῦ Ἑσταυρωμένου. Ὁ σημερινὸς κόσμος κατέστησε πλέον βαθείας καὶ αἱματηρὰς τὰς Θείας τῆς πλῆγας. Καὶ μοῦ ἔρχονται εἰς τὸν νοῦν οἱ θαυμάσιοι σίχοι τοῦ Victor Hugo:

Et de l' adieu du Christ au
suprême moment:

«O vivants, aimez-vous! aimez-vous!

En vous aimant

Frères, fermez mes plaies».

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Τὸ Πανεπιστήμιον

Ἀπὸ τῆς αὔριον Κυριακῆς ἀρχεῖται ὁ ἑορτασμὸς τῆς Ἐκατονταετηρίδος τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἡ πρώτη δὲ πράξις τῆς πανηγυρικῆς ἐνάργεως τῶν ἑορτῶν θὰ ἦνε δοξολογία πρὸς τὸν Δοτῆρα τῶν φῶτων ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ, ψαλμομένη ὑπὸ πολυμελοῦς βυζαντινῆς χορωδίας, ἐπὶ τούτῳ παρασκευασθείσης ὑπὸ τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν. Διὰ τῆς πράξεως ταύτης τὸ Ἐθνικὸν ἡμῶν Πανεπιστήμιον ἀναγνωρίζει κατὰ τὸν πανηγυρικώτερον τρόπον ὅτι μόνον διὰ τῆς ἀνωθεν ἀρωγῆς ἐπιτυγχάνεται ἡ πρὸς τὴν ἀλήθειαν προσέγγισις, Θεοῦ δὲ δῶρον ὁμολογεῖ τὴν ὄντως τεραστίαν πρόδοσιν, ἣν ἐν τῷ Ἀνωτάτῳ τῆς χώρας Καθιδρύματι ἐπέτυχεν ἐν διαστήματι αἰῶνος ἡ τῶν Ἐπιστημῶν καλλιέργεια. Ἐκ τῆς Θεο-

λογικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Σχολῆς, ἐν ἣ διαπρεπεῖς ἐν ὀρθοδόξῳ σοφία καὶ εὐσεβεία θεολόγοι ἐδίδαξαν καὶ ἐφρονημάτισαν γενεὰς πολλὰς τροφίμων τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης, προῆλθε πλείαδς ὄλη ἱεραρχῶν καὶ ἄλλων κληρικῶν, ἀποτελεσάντων τὰ ἀναγκαῖα πρὸς διαποίμανσιν τοῦ ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ ποιμνίου στελέχη, ὡς καὶ πεφωτισμένων διδασκάλων τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων ἐν τῇ δημοσίᾳ ἐκπαιδεύσει. Εἶπε δὲ πάντως εὐτυχῆς συγκυρία ὅτι ὁ τῆν ἑκατοστὴν πρωτανείαν ἀνέχων κατὰ τὸν τῆς Ἐκατοναετηρίδος ταύτης ἑορτασμὸν προέερχεται ἐκ τῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Σχολῆς, ἦτις, ἐκ τῶν πρώτων ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἰδρυμένη καὶ ἡγουμένη ἐν τῷ συγκροτήματι τῶν Πανεπιστημιακῶν Σχολῶν, τῇ χάριτι τοῦ Κυρίου θεραπεύει καὶ προάγει μετὰ τῆς ἐμπρεπούσης ἐμβριθείας καὶ προσοχῆς τὴν ὀρθόδοξον θεολογικὴν Ἐπιστήμην.

Πρὸς τὸν Βασιλέα

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μαντινείας καὶ Κυνουρίας ὡς ἐξῆς προσεφώνησε τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα κατὰ τὴν μετάβασίν του εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν Τριπόλεως :

Μεγαλειότατε,

Μετ' ἰδιαζούσης χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως, εὐγνωμοσύνης καὶ σεβασμοῦ ὑποδέχεται ἡ Ἐκκλησία, Κλῆρος καὶ λαός, τὴν Ὑμετέραν Θεοφρονόρητον Μεγαλειότητα ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ἔνθα οἱ Πατέρες ἡμῶν πρὸ αἰῶνων, δεινοῦς διεξήγαγον ἀγῶνας καὶ φρικώδεις ὑπέστησαν βασάνους, χάριν τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ Γένους. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, στοιχοῦσα τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ Ἐυαγγελίου καὶ δὴ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου διδάσκοντος «τὸν Βασιλέα τιμᾶτε», συνεδέθη στενωπὰ μετὰ τοῦ Βασιλικοῦ θεσμοῦ καὶ ἀπῆλυνσε τῶν πλουσιῶν δωρεῶν καὶ εὐεργετημάτων Αὐτοῦ ἀπὸ τῶν πρώτων αἰώνων τῆς ἐμφανίσεως τῆς νέας Θρησκείας ἀναγνωρισθείσης ὡς ἐπικρατούσης Θρησκείας τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας παρὰ τοῦ πρώτου Χριστιανοῦ Βασιλέως, τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου. Ἐκτοτε καὶ ἐφεξῆς οἱ Ἕλληνες Βασιλεῖς τοῦ Βυζαντίου, δὲν παρέλειπον περιστάσιν, ἵνα ἐκδηλώσωσι τὴν ἀληθῆ καὶ πραγματικὴν προστάσιαν αὐτῶν ἐπὶ τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Συνεκάλουν Οἰκουμεικὰς Συνόδους πρὸς διατύπωσιν τῆς Χριστιανικῆς διδασκαλίας, ἐπεστήριζον καὶ περιεφρούρουσαν αὐτὴν κατὰ τῶν ἀπίστων καὶ αἰρετικῶν, παρεῖχον ἄφθονα τὰ ὀδικὰ μέσα πρὸς ἴδρυσιν μεγαλοπρεπῶν ναῶν, μονῶν καὶ ἄλλων ἰδρυμάτων, καὶ σήμερον θαυματοζομένων καὶ παρὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς πίστεως. Τοιαῦτα ἔχουσα μέσα ἡ Ἐκκλησία, ἔδρα καὶ ἐθροῖμβευεν ἐπὶ αἰῶνας, οὐ μόνον θρησκευτικῶς ἀλλὰ καὶ κοινωνικῶς καὶ ἐθνικῶς ἐν ἀγαστῇ συνεργασίᾳ μετὰ τῆς εὐσεβοῦς Βασιλείας, διὰ τῶν σοφῶν καὶ μεγάλων Πατέρων καὶ διδασκάλων Αὐτῆς, ὧν ἡ χρυσὴ καὶ ἔνδοξος ἱστορία περιποιεῖ τιμὴν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, παρὰ πάντων ἀναγνωριζομένην. Ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις ἡ Βασιλεία

οὐκ ὀλίγον ἐπέδρασεν εὐεργετικῶς ἐπὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ὁ ἀείμνηστος Πάππος τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, ὁ ἀγαθὸς Ἐκεῖνος Βασιλεὺς Γεώργιος ὁ Α', τὴν αὐτὴν εὐλάβειαν καὶ ἀγάπην ἐπεδείξατο πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἃν καὶ ἀνῆκεν εἰς ἑτέραν ὁμολογίαν. Οἱ ἀξιοθῆντες νὰ γνωρίσωσιν ὑπηρεσιακῶς ἐκ τοῦ σύγγενος τὰς προσπαθείας καὶ ἐνεργείας Αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ δὴ τῆς ἀναδείξεως ἀξίων καὶ ἱκανῶν Ἱεραρχῶν αὐτῆς, δὲν δύναται ἢ μετ' εὐλαβείας καὶ εὐγνωμοσύνης ν' ἀναφέρωσι τὸ ὄνομα τοῦ Ἐθνομαρτυροῦ Ἐκείνου Βασιλέως. Συγχρόνως ἡ ἀείμνηστος Μάμμη τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, ἡ ἀληθῶς ἁγία ἐκεῖνη Βασίλισσα Ὀλγα, διὰ τῆς ἰδρύσεως ναῶν, νοσοκομείων καὶ ἄλλων φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων καὶ τῶν πλουσιῶν εἰς αὐτὰ δωρεῶν Αὐτῆς, ἐνίσχυσε μεγάλως τὸ ἔργον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Τοῖς ἔγχεσι δ' αὐτῶν ἀκολοθοῦντες καὶ οἱ Βασιλικοὶ αὐτῶν Διάδοχοι, ὁ ἔνδοξος Στρατηλάτης ἀείμνηστος Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος καὶ ἡ ἀλησμόνητος Βασίλισσα Σοφία, οἱ σεπτοὶ γονεῖς τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, μετὰ τῆς αὐτῆς ἀγάπης καὶ στοργῆς, περιέβαλλον τὴν Ἐκκλησίαν, ὑποβοηθήσαντες λόγῳ καὶ ἔργῳ τὸ θρησκευτικὸν καὶ κοινωνικὸν καὶ φιλανθρωπικὸν ἔργον Αὐτῆς. Καὶ ἤδη ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, συνεχίζει τὸ ἔργον τῆς Βασιλικῆς προστάσεως τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἔναρξις ἐγένετο. Οἱ συγκληρικὸι καὶ πλήρεις πίστεως κατὰφοσιώσεως πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον καὶ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν λόγοι, οὗς ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης εἶπεν ἐν τῇ Ἀντιφωνήσει Αὐτῆς πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, παρουσιασθείσαν ἐνώπιον Αὐτῆς, τὸ πρῶτον μετὰ τὴν ἐπάνοδόν Της ἐπὶ τοῦ Βασιλικοῦ Θρόνου καὶ ἡ δῆλωσις Αὐτῆς περὶ ἀμερίστου συνδρομῆς ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, ἐπιτρέπουσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ ἐλλίξη, ἡ μᾶλλον νὰ ἔχη πεποιθήσιν ὅτι ἤγγικεν ἡ ὥρα, ἵνα πληρωθῇ ὁ διακαὴς πόθος τῆς Ἐκκλησίας ὁ ἐπιδικώμενος ἀπὸ τῶν πρώτων ἑτῶν τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ Ἐθνους, ἡ ἀπόκτησις δηλαδὴ καὶ συντήρησις Κλήρου μεμορφωμένου καὶ ἀνταποκρινομένου πρὸς τὰς θρησκευτικὰς καὶ κοινωνικὰς ἀνάγκας τῆς Πατρίδος. Τὴν πεποιθήσιν ταύτην τῆς Ἐκκλησίας ἐνισχύει, ἀφ' ἐνὸς ἡ παρουσία τοῦ ἀνταξίου Ἀρχηγοῦ τοῦ ἀναδημιουργουμένου Κράτους, τοῦ περιουσιῶτου ἀκαμάτου Πρωθυπουργοῦ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος τὰς ὑπὸς ἀγαθὰς διαθέσεις ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κλήρου Αὐτῆς ἐπανειλημμένως ἐκδηλώσαντος, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ ὑπαρξις ἐν αὐτῇ τῇ Ἐκκλησίᾳ τῶν πρὸς τοῦτο ἀπαιτουμένων ὀλικῶν μέσων. Καὶ νῦν Μεγαλειότατε, ἐπιτραπέιτω μοί, ἵνα ὡς ταπεινὸς Ἱεράρχης τῆς ἐκκλησιαστικῆς ταύτης περιφερείας Μαντινείας καὶ Κυνουρίας, διαβεβαιώσω τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, μνήμων πάντοτε τῶν τοσούτων καὶ τηλικούτων πρὸς Αὐτὴν εὐεργετημάτων τῆς Βασιλείας, πιστὴ καὶ ἀφωσιωμένη εἰς Αὐτὴν, οὐκ ἐπαύσατο οὐδὲ παύση

ται δεομένη τοῦ Ἐπιφανίου Βασιλέως, ὅπως περισκεπῆ καὶ στηρίζῃ τὸν Θεόνον Αὐτῆς. Καὶ σήμερον δὲ ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ ἀφίξει Αὐτῆς εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ πίστιν ἡμῶν διὰ θεομῆς δοξολογίας πρὸς τὸν Ὑψιστον ἐκδηλοῦντες βοῶμεν καὶ λέγομεν: «Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν πάντοτε νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν».

*
Ὅταν τῷ 1925 ἡ ἐν Πετρούπολει Ἀκαδημία τῶν ἐπιστημῶν ἐώραξε τὴν διακοσιετηρίδα τῆς, ὁ ἀντιπρόσωπος τῶν Σοβιετ τῆς Μόσχας Μολότωφ προσφωνῶν τοὺς συναθρόντας εἰς τὸν ἐσρατασμὸν σοφοῦς ἐδήλωσε μεταξὺ ἄλλων ὅτι «ἡ ἐπιστήμη ἀπέδειξεν ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεός». Ἀπαντῶν εἰς τὸν ἀφορισμὸν τοῦτον εἰς τῶν παρισταμένων σοφῶν εἶπεν: Ἄς στραφῶμεν πρὸς τὸν Θεὸν μετὰ τῆς ἐπικλήσεως νὰ εὐλογήσῃ τὸ Λένινγραδ καὶ τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν». Ἦτο ἀπάντησις ἐκείνης ἀκρβῶς τῆς ἐπιστήμης, τὴν ὅποιαν τὸσον ἀναιδῶς διέβαλεν ὁ ψευδολογῆσας κομμουνιστῆς.

*
Περὶ τὰ μέσα τοῦ λήξαντος μηνὸς ἐτελεύτησεν ὁ διαπρεπὴς συγγραφεὺς τοῦ ἔργου «Ἡ ἰδέα τῆς Ἀγιότητος» καὶ ἄλλων ἐπίσης σημαντικῶν συγγραμῶν Dr Rudolf Otto.

*
Ἡ Βραζιλία ἐπ' ἐσχάτων ἐώρασε τὴν τεσσαρακοστὴν ἐβδόμην ἐπέτειον τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν δούλων. Καίτοι ἀπέμεινε τελευταία ὡς πρὸς τὴν ἐξάλειψιν τῆς δουλείας, δὲν εἶχεν ἐκτιμηθῆ ὅμως προσηκόντως ὁ μακρὸς καὶ ἐργώδης ἀγὼν, τὸν ὁποῖον ἠγωνίσθη πρὸς ἐκρίζωσιν τοῦ κακοῦ ἀπὸ χώραν τριῶν ἑκατομμυρίων τετραγ. μιλίων καὶ ἀραότατα κατοικουμένην. Ἡ δουλεία ἐν Βραζιλίᾳ χρονολογεῖται ἀπὸ τῶν πρώτων ἐν αὐτῇ ἐποικίσεσιν τῶν πορτογαλλῶν, ἐπὶ ἀπὸ τοῦ 15' αἰῶνος. Οἱ ἐποικοὶ ἤμαλλὰ τιζον τοὺς Ἰθαγενεῖς ἰνδοὺς καὶ ἐξηνάγκαζον αὐτοὺς νὰ ἐργάζωνται εἰς τὰς φυτείας, πολλὰς δὲ κατέβαλλον προσπαθείας οἱ ἐνωρίτερον ἐκεῖ ἐγκατασταθέντες ἰεραπόστολοι πρὸς ἀρμονικὴν συμβίωσιν τῶν δύο στοιχείων. Ὁ μεταξὺ τῶν ἰεραποστόλων καὶ τῶν ἐποικῶν ἀγὼν διήρκεσεν ἐπὶ αἰῶνα ὁλόκληρον, ἔνεκα δὲ τούτου οἱ δεσπότες τοῦ τόπου πορτογάλλοι ἐξηνάγκαζον τοὺς ἰεραποστόλους εἰς ἐξορίαν, μέχρις ὅτου ἀπέτυχον, διότι τῷ μὲν 1650 τὸ πορτογαλικὸν στέμμα ἐπέισθη νὰ ἀπαγορεύσῃ τὴν καταναγκαστικὴν τῶν ἰνδῶν ἐργασίαν, τῷ δὲ 1860 διὰ βασιλικὸν διαγγέλωματος ἐδόθη ἐλευθερία εἰς πάντας τοὺς ἰθαγενεῖς. Τῷ 1822 ἡ Βραζιλία ἐχωρίσθη ἀπὸ τῆς Πορτογαλλίας καὶ ἀνεκήρυξεν αὐτοκράτορα αὐτῆς τὸν Dom Pedro, μετὰ ἐν δὲ ἔτος νομοσχέδιον ὑποβληθὲν εἰς τὴν βουλὴν προέβλεπε τὴν ἐντὸς μῆνα πενταετίας ὀλοσχερῆ κατάργησιν τῆς δουλείας καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν τῶν ἰθαγενῶν ἀπὸ παντὸς καταναγκασμοῦ. Τοῦ νομοσχεδίου ὅμως τούτου ἀπορριφθέντος, μετὰ τριετίαν ἡ Βραζιλία ὑπέγραψε συνθήκην μετὰ τῆς Μεγ. Βρετανίας, δι' ἣς ἀνελάμβανε καὶ τὴν ὑποχρέωσιν τῆς καταργήσεως τοῦ ἐμπορίου τῶν δούλων τοῦ διεξαγομένου ὑπὸ βραζιλιανῶν ὑπηκόων (1831). Παρὰ ταῦτα, τὸ ἐμπόριον τῶν δούλων μεταξὺ 1831 καὶ 1860 ἠξήθη εἰς 20.000 εἰς 60.000 κατ' ἔτος, παρὰ τὴν σφοδρὰν δὲ ἀντίδρασιν κατὰ τοῦ αὐστηροτάτου νόμου τοῦ 1850 οὗτος ἐψηφίσθη καὶ ἐφημερίσθη.

ἔκτοτε δὲ τὸ ἐμπόριον τῶν δούλων ἀνεστάλη ὀλοσχερῶς καὶ ὀριστικῶς.

*
Ἐξεδόθη περιουδαστον σύγγραμμα περὶ τῶν δύο πρὸς τοὺς Φιλιππησίους ἐπιστολῶν τοῦ Πολυκάρπου Σμύρνης (Rolycarp's two Epistles to the Philippians. Cambridge University Press), ἐν τῷ ὅποίῳ ὁ σ. ὑποστηρίζει τὴν γνώμην ὅτι ἡ πρὸς Φιλιππησίους γνωστὴ ἐπιστολὴ τοῦ Πολυκάρπου εἶνε συγχώνευσις δύο ἐπιστολῶν. Τὸ ὄλον ζήτημα συγκεντρῶται εἰς τὰ κερ. θ' καὶ ιγ'.

*
Ἐν τῷ ἀμερικανικῷ περιοδικῷ «Ὁ μουσουλμανικὸς κόσμος» ἐδημοσιεύθη μετάφρασις ἀρθρου ἐκ τοῦ ἐν Καίροφ ἐκδιδομένου περιοδικοῦ «Ἄλ μανάρα ἂλ Μισρίαχ» ὑπὸ τὸν τίτλον «Διατί οἱ κόπται γίνονται μουσουλμάνοι», δι' οὗ ἀποκαλύπτονται αἱ συνθήκαι, ὑφ' ἃς συμβαίνουσιν ὁμαδικαὶ ἐξομώσεσι τῶν ἐν Αἰγύπτῳ κοπτῶν. Ὡς αἰτία τῆς μεταστάσεως ταύτης σημειοῦνται α) ἡ ἐσχάτη ἀγνοία τῶν τῆς χριστιανικῆς πίστεως ἔνεκα τῆς παρὰ τοῖς κόπταις ἐλλείψεως καλῶν διδασκάλων, ἱεροκηρύκων καὶ ἱερέων· οἱ παῖδες ἀξέχωνται ἐν ἀτμοσφαιρῇ κενῆ θρησκευτικοῦ πνεύματος ἐν τῷ σχολείῳ καὶ ἐν τῇ οἰκονομίᾳ· οὐδεμία διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τῶν κρατικῶν (μουσουλμανικῶν) καὶ κοπτικῶν σχολείων· ἐν οὐδενὶ τῶν ναῶν ἀκούσεται κῦρηνμα ἢ ὑπάρχει σχολεῖον κυριακόν· ἡ δὲ κοπτικὴ λειτουργικὴ γλῶσσα τῶν ἱερέων εἶνε τελευταία ἀκατάληπτος· β) ἡ διαρκὴς συναναστροφὴ καὶ ἡ καθ' ὄλον κοινὴ ζωὴ μετὰ τῶν μουσουλμάνων συμπολιτῶν, ὧν αἱ θρησκευτικαὶ ἐκδηλώσεσι ἄσχοῦν μεγάλην ἐπήρειαν· γ) ὁ μικρὸς ἀριθμὸς τῶν κοπτῶν εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία ἀπέναντι τῆς πλειονότητος τοῦ μουσουλμανικοῦ καὶ αἱ ἐπιγναμίαι· δ) ἡ δυσαρρέσκεια κατὰ τοῦ κοπτικοῦ κλήρου, τοῦ μὴ ἱκανοποιούντος τοὺς πρὸς σύναψιν γάμου πόθους τῶν κοπτῶν διὰ διαζυγίου· ε) ἡ ἐξασφάλισις θέσεων εἰς τὰς κρατικὰς ὑπηρεσίας, ἐφ' ὅσον ὁ κόπτης βλέπει τὴν θρησκείαν του ὡς κώλυμα πρὸς ἀποκατάστασιν· ς) αἱ περιπτώσεσι τῶν ἀποφάσεων τῶν κοπτικῶν πνευματικῶν δικαστηρίων κλ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος, συνελθοῦσα εἰς τὰς δύο τακτικὰς συνεδρίας τῆς ἐβδομάδος ταύτης, ἐξήτασε διαφόρους ὑποθέσεις διοικητικῆς φύσεως.

— Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ, ὥρισεν ὅπως οἱ στρατιωτικοὶ ἱερεῖς καὶ κατὰ τὴν ἐστίασιν αὐτῶν καὶ κατὰ τὴν ἐν γένει ἐμφάνισιν αὐτῶν λογιζονται ὡς ἀνώτεροι ἀξιωματικοί, ἀπονεμομένων αὐτοῖς τῶν ἀναλόγων τιμῶν.

— Ἐξεδόθη ἐπίσης ἀδεια τοῦ αὐτοῦ ὑπουργείου, ὅπως ἐκ τῶν ἐν τῷ στρατεύματι ὑπηρετούντων θεολόγων ὀκτώ ετησίως χειροτονῶνται διάκονοι καὶ ὑπηρετῶσι τούτνευθεν εἰς τὸ στράτευμα ἐν τῇ διακονίᾳ τοῦ θαίου κηρύγματος.

— Ἐνεκρίθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἡ χορήγησις ἀδειῶν κατὰ τὸν προσεχῆ Μάϊον τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Σερβίας καὶ Κοζάνης διὰ Παρισίους χάριν τῆς υἱείας του.

— Ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πατρῶν αἰδ. Ἀνδρέας Λεονταρίτης ὑπέβαλε τὴν ἐκ τῆς θέσεως ταύτης παραίτησιν αὐτοῦ, γενομένην ἀποδεκτὴν.

— Ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐδημοσιεύθη διὰ τῶν ἐφημερίδων ἡ ἀκόλουθος ἀνακοίνωσις «Ἐπειδὴ ἀνακριβῶς ἐδημοσιεύθησαν τὰ τελευταῖα μέτρα τῆς Κυβερνή-

σεως περί των Παλαιομερολογιτών, προσεκήθη δ' ενταύθην άνωμαλία τις, άνακοινούται, ότι τά μέτρα ταύτα κατά την Έγκύκλιον του Υπουργείου Θρησκευμάτων και Παιδείας, την κοινοποιηθείσαν προς τας άρμοδίας άρχάς διά του Ύφυπουργείου Ασφαλείας, μέχρι της όριστικής ρυθμίσεως του ζητήματος και χάριν των έορτών του Πάσχα, συνίστανται εις τά εξής: Επιτρέπεται εις τους Ιερείς, τους χειροτονθέντας κανονικώς και μονίμως, προσχωρήσαντας δε εις τό παλαιόν ημερολόγιον να Ιεουργούν εκεί όπου διεμένουν μονίμως και έχουν τας οικογενείας των, κατ' εξαίρεσιν των προηγούμενων κυβερνητικών μέτρων. Είς την εξαίρεσιν ταύτην δέν συμπεριλαμβάνονται οι μη νομίμως μηδέ κανονικώς χειροτονημένοι παλαιομερολογίται Ιερείς, ως οι χειροτονθέντες υπό των καθηρημένων άρχιερέων ως και οι έξ Αγίου Όρους Ιερομόναχοι. Καί εκείνοι μόν έφ' όσον δέν θά παρουσιάσουν κανονικά χειροτονητήρια έγγραφα θά περιορίζονται τιθέμενοι υπό επιτήρησιν, ώστε να μη παρέχουν πράγματα εις την περιοχήν της εις ην άνήκουν μητροπολιτικής περιφερείας. Οί δε έξ Αγίου Όρους Ιερομόναχοι, έφ' όσον δέν παρουσιάζουν κανονικώς άδειας της τε Ιερῆς Συνάξεως του Αγίου Όρους προς άποδημίαν εκτός αυτού και του Μητροπολίτου, έν τη περιφερεία του όποιου διαμένουν, ότι έχουν άκώλυτον την διαμονήν και Ιεροπραξίαν θά μεταγώνται υπό συνοδείαν εις Άγιον Όρος, παραδιδόμενοι εις την διοίκησιν αυτού».

— Έπαιδή κατά τό Τυπικόν της Όρθοδόξου Εκκλησίας ή έορτή του άγίου Γεωργίου τελείται πάντοτε μετά την έορτήν του Πάσχα, έπομένως μετατίθεται εις την Δευτέραν του Πάσχα, όσάκις τοϋτο συμπίπτει μετά την 23ην Απριλίου, διά τοϋτο και έφέτος τό Οικουμενικόν Πατριαρχείον, ή Εκκλησία της Ελλάδος, τό Πατριαρχείον Αλεξανδρείας και άλλα Εκκλησίαί, άπεφάσισαν όπως ή έορτή του άγίου Γεωργίου έορτασθῆ την δευτέραν του Πάσχα, 8 Μαΐου.

— Ο Βασιλικός Έπίτροπος παρά τη Ιερῆ Συνόδῳ κ. Πετρακάκος, έπέστρεψεν εκ του εις Γερμανίαν ταξιδίου του και άνελαβε τά καθήκοντά του. Ο κ. Πετρακάκος, εκόμισεν εκ Γερμανίας την βιβλιοθήκην του άειμνήστου Βασιλέως Όθωνος, ή όποία έδωρήθη υπό της Γερμ. ν. Κυβερνήσεως.

— Κατόπιν συντόνων προσπαθειών του Μακ. Αρχιεπισκόπου παρά τῷ Ύφυπουργείῳ Τύπου και Τουρισμοῦ και των έναρχειών του Ήγουμένου της Ιερῆς μονῆς Πεντέλης και υπό την άμεσον έπιβλεψιν της Τουριστικής Αστυνομίας διαρρυθμίσθησαν όριστικώς τά ζητήματα του συνοικισμού Πεντέλης. Ούτω συντελέσθη κατά τας τελευταίας ήμέρας πλήρως ή κατεδάφισα όλων των προχείρων παραπηγμάτων, τά όποια είχαν στηθῆ εις τά αξιολογιώτερα σημεία της έν Πεντέλῃ θερμῆς διαμονῆς και εις τά όποια έστεγάζοντο μέχρι τοὔδε άδιαιρέτως ύγίεις, άρρωστοί μόνιμοι και μη παραθεριστάί. Τό παραπηγμάτα ταῦτα μεταφέρθησαν εις την άριστεράν της δημοσίας όδοϋ και όπισθεν της μονῆς έκτασιν και επί των υπερχεϊμένων ταύτης δύο λόφων. Έκανονίσθη δε, όπως εις μέν την μεσημβρινήν και μάλλον ύψηλεμον πλευράν διαμένον του λοιπού οι άσθενείς, εις την άνατολικήν οι εϋποροι παραθεριστάί, εις δε την βορειάν τοιαύτην οι άποροι. Είς τό κέντρον της έκτάσεως ταύτης έχει άφασθῆ μεγάλη πλατεία, εις την όποιαν διοχετεύεται διά σωλήνων επί τούτω τοποθετηθέντων πηγαιών ύδωρ, τό όποιον θά ενισχυθῆ διά των άρτεσιανών φρεάτων. Πέριξ της πλατείας ταύτης έχουν τοποθετηθῆ τά καταστήματα, εις κατάλληλα σημεία του όλου συνοικισμού θά άνεγερθούν τό σχολείον και ή Εκκλησία. Η άνέγερσις των παραπηγμάτων εις την νέαν περιοχήν εκτός του ότι έπέφερον τόν διαχωρισμόν των υγιών από τους άσθενείς, έγινετο με κάθε τάξιν και με περισηνή έπιμέλειαν. Τά έξοδα κατεδάφισεως, μεταφοράς νέας εγκαταστάσεως των παραπηγμάτων των ένδεδωκ. κατεβλήθησαν υπό του ύφυπουργείου Τύπου και Τουρισμοῦ. Ηδη εις την περιοχήν την υπερχεϊμένην της μονῆς καθώς και εις την ευρισκομένην έναντι της δυτικής ταύτης υπάρχουν μόνον κατοικίαί εϋπερπείς, ό όλος δε χώρος παραμένει ελεύθερος διά τας εκδρομάς των ξένων και λοιπών επισκεπτῶν του θαυμασίου τούτου θερέτρου. Έξ

άλλου εις την πρό της μονῆς πλατείαν, όπου ύψηλον μικροκαταστήματα, ή μονή Πεντέλης, άπεφάσισε ν' άνεγειρῆ τουριστικόν περίπτερον εις τό όποιον θά δύνανται οι επισκέπται του τοπίου να ευρίσκουν άναψυκτικά και πρόχειρα φαγητά.

— Ως γράφουσιν ημίν εκ Καρπενησίου την 31ην Μαρτίου ε. ε. ήμέραν Τετάρτην και ώραν ακριβώς 6ην μ. μ. άφιχθη εκεί ο Σεβ. Μητροπολίτης Ναυπακτίας και Εϋρυστανίας κ. Γερμανός. Την 2αν Απριλίου ήμέραν Παρασκευήν και ώραν 6ην μ. μ. έν τῷ Μητροπολιτικῷ ναφ της πόλεως (οστις από πολύ ένωρις καταλύσθη υπό των κατοίκων επί τῷ άκούσματι ότι, τους Χαιρετισμούς της Παναγίας θέλει ψάλλει ο Μητροπολίτης), έψαλλον ο ίδιος ο Μητροπολίτης τους Χαιρετισμούς, άμα τῷ πέρατι των όποιων έξεφώνησε όμιλίαν προς τά κατακλύζοντα τόν ναόν πλήθη, τονίσας ιδιαιτέρως την σημασίαν της προσευχῆς, πώς δέον αύτη να γίνεται, και ποια τά άναμενόμενα αποτελέσματα ταύτης άμα έκτελήται μετά δέους και πολλῆς προσοχῆς. Τό Σάββατον 3ην Απριλίου εξέδραμον εκ' αυτοκινήτου μέχρι του 12ου χιλομέτρου της υπό κατασκευήν δημοσίας όδοϋ Καρπενησίου—Αγρινίου άποκαλέσας ταύτην όδόν θαυμασμοῦ, πρώτον μέν λόγω των πέριξ ταύτης φυσικῶν καλλονῶν και δεύτερον λόγω της άρτίας και τελειοτάτης αὐτης κατασκευῆς. Ακριβώς δε ώραν 12ην μεσημβρινήν του Σαββάτου έπεσκέφθη τά μαθητικά συσσίτια της πόλεως, προσφέρων ανά έν τεμάγιον γλυκύσματος εις τά μικρά και φτωχά παιδάκια και δίδων εις αυτά πατρικῶς νοουθεσίας. Τό αυτό Σάββατον τό έσπέρας εις τόν έσπερινόν έν τῷ ναφ της Παναγίας έξήρε τόν σκοπόν, δι' τον ή έπομένη άνομάσθη Κυριακή της Σταυροπροσκυνητέως, άναπτύξας συνάμα ευρύτατα περι άκολουθίας έσπερινοῦ. Την Κυριακή της Σταυροπροσκυνησεως ελειτούργησεν εις τόν ναόν της Παναγίας, όμιλίσας περι άθανασίας της ψυχῆς. Τό έσπέρας της αὐτης Κυριακής έχοροστάτησεν εις τόν Μέγαν Έσπερινόν έν τῷ ναφ της άγίας Τριάδος όμιλίσας περι καθηκόντων του άνθρώπου.

— Η Χριστιανική Αρχαιολογική Έταιρία εξέλεξατο έπίτιμον αὐτης μέλος τόν Σεβ. Μητροπολίτην Θεσσαλιώτιδος κ. Γερακιήλ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Έν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ του «Παναϊνίου» (αρ. 14) δημοσιεύονται τό ΒΑ της άναγνωρίσεως του Μακαριωτάτου Πάπα και Πατριάρχου Αλεξανδρείας Νικολάου και τά σχετικά προς αὐτην έγγραφα. Κατά τό διάταγμα, «ό Αρχιεπίσκοπος Νικόλαος Εϋαγγελίδης, κρῶν Αρχιεπίσκοπος Έρμουπόλεως, εκλεγείς Πατριάρχης των Έλληνορθόδοξων του Θρόνου Αλεξανδρείας, όνομάζεται υπό την ιδιότητα ταύτην εις άντικατάστασιν της Α. Μ. του τελευτήσαντος Μελετίου Μεταξάκη και άναγγορίζεται Αιγύπτιος. Η πατριαρχική δικαιοδοσία επί των υποθέσεων του Προσωπικού Δικαίου θά ενασκήται συνφῶς τοις ισχύουσιν νόμοις και κανονισμοίς.»

Κατά τό προηγηθέν του ΒΑ πρωθυπουργικόν προς τόν Πατριάρχη Νικόλαον έγγραφον «Η εκλογή του Πατριάρχου θά γίνεται υπό εκλογικῆς ομάδος αποτελουμένης κατά έν τρίτον υπό κληρικῶν, έν τρίτον υπό Όρθόδοξων Έλληνικῆς Ιθαγενείας και τό τελευταίον τρίτον υπό Έλληνοορθόδοξων Αιγυπτιακής Ιθαγενείας.

Η όμάς των Έλληνοορθόδοξων του Πατριαρχικοῦ Θρόνου Αλεξανδρείας αποτελουμένη εξ έλληνογλώσσων και άραβηγλώσσων θά άραρισθῆ εκ προσώπων εξ ημισείας δι' εκάστην κατηγορίαν.

Τά μέλη της κληρικῆς ομάδος πρέπει να εινε αιγυπτιακής Ιθαγενείας. Συνεπώς όφείλουν, εάν εινε άλλοδαποι, να πολιτογραφηθούν. Θά ήρκει προς τοϋτο, εφεαρμολοζόμενον του άρθρου 9 του περι Αιγυπτιακής Ιθαγενείας νόμου, πενταετής διαμονή επί τῷ ὄρω να λάβουν την άδειαν να καθορίσουν την έν Αιγύπτῳ διαμονήν των. Η άδεια αὐτη προϋποτίθεται έν τῷ κεφαλαίῳ τούτω διά τά μέλη του κληρου τά νῦν έν Αιγύπτῳ διαμένοντα. Έν τῷ μέλλοντι θά ήτο προτιμότερον να ζητηθῆ δ' εκαστον κληρικόν ερχόμενον εις την χώραν. Έξ άλλου ή Κυβέρ-

νησις θά δώση δείγμα μεγάλης έπαικειας όσον άφορά την γνώσιν της Άραβικης γλώσσης, ίνα διευκολύνη εις τους κληρικούς την πρόσκτησιν της Αιγυπτιακής Ιθαγενείας. Έπειδή δε πιθανόν να υπάρχουν επί του παρόντος κληρικοί τινες μη διαμείναντες έν τη χώρα πέντε έτη, ύπονοείται ότι έν η περιπτώσει θά έγένητο έκλογή κατά την πενταετίαν άπο της άναγνωρίσεως του Πατριάρχου, ή Αιγυπτιακή Κυβέρνησις άρκείται να ζητήσει την Αιγυπτιακήν Ιθαγενείαν διά τά 3/5 του Κλήρου μόνον.

Ο Έκλογικός Κανονισμός, έκπονούμενος υπό του Πατριάρχου επί των προηγουμένων βάσεων και των Κανόνων της Έκκλησίας και έγκρινόμενος υπό της Αιγυπτιακής Κυβερνήσεως θά δημοσιευθή διά Διατάγματος.

Συμβουλευτική Έπιτροπή θέλει εγκαταστασθή όπως βοηθή τον Πατριάρχη εις την διαχείρισιν της περιουσίας της άνηκούσης εις τό Πατριαρχείον έν η οι Αιγύπτιοι θά έχωσι επαρκή αντιπροσώπευσιν».

Μετά την λήψιν του έγγραφου τούτου ο Πατριάρχης συνεκάλεσεν αύθημερόν τους Σ. Μητροπολίτας, οιτινες συνελθόντες την έπαύριον συνεσκέφθησαν επί των τεθέντων όρων και κατήχησαν την άπάντησιν μετά τινων λεπτομερειαικών προσθηκών, ής έπεδόθη την 1ην Άπριλίου διά του έν Καίρω Πατριαρχικού Έπιτρόπου εις την Α. Έξοχήτητα τον Πρωθυπουργόν Μουσταφά Ναχάς Πασάν. Η άπάντησις εγκρίθεισα υπό των άρμοδιών ειχεν ως άκολούθησα την έκδοσιν του ύψηλου Βασιλικού Διατάγματος την 2αν Άπριλίου και την κοινοποίησιν αυτού εις τον Πατριάρχη».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Καίτοι τά πλήρη άποτελέσματα της άπό του παρελθόντος Ίανουαρίου διεξαγομένης έν ταις σοβιετικαίς δημοκρατίας άπογραφής φέρονται μέλλοντα να έκδοθώσι μόλις περί τον προσεχή Δεκέμβριον, ούχ ήττον έν των σοβιετικών έφημερίδων έγνώσθησαν λεπτομερείαι τινες περί της μεθόδου της άπογραφής ως προς την θρησκευτικήν της πλευράν. Ούτω καταβάλλεται προσπάθεια να παρασταθούσι οι έν των κατοίκων θρησκείοντες ως οι μάλλον άμαθείς, έκφράζεται δε ή πεποίθησις ότι τά τελικά άποτελέσματα θά άποδείξουν «όσον μεγάλοι είνε οι πρόοδοι μας εις τον άγώνα κατά των θρησκευτικών προλήψεων». Περιπτώσεις δηλώσεως άπιστίας έν μέρους ήλικιωμένων χαρακτηρίζονται ως έξαιρέσεις, έξαιρούνται δε αύται ιδιάζοντας.

—Τό «Ανατολικόν Γραφείον Ειδήσεων» (Eastern Information Bureau) πληροφορείται έν Μόσχας ότι ή άστεινομία διά διαταγής της άπληγόρουσεν εις τους σοβιετικούς πολίτας να ματέχωσι θρησκευτικών τελετών έν τοις έν ανοικτοις διά του; δικλωμάτας και τους ξένους ναοίς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Η Ί. Σύνοδος άπήύθυσε προς τό Ύπουργείον Θρησκευμάτων την παράκλησιν να μη στερηθώσι του κρατικού των μισθού οι έν των κληρικών φοιτηταί της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Σόφιας, άλλα να εφαρμοσθή και έν αυτών τό μέτρον της έν άδειά άπουσίας, όποιον εφαρμόζεται διά τους έν του στρατιωτικού κλήρου σπουδάζοντας έν τώ αυτώ Πανεπιστημίω ή έν Πανεπιστημίοις του έξωτερικού.

—Περί φθίνοντα τον παρελθόντα Φεβρουάριον συνεκροτήθη έν Σόφια ή έτησία συνέλευσις του βουλγαρικού ένοριακού κλήρου, έν των έξετασθέντων δ' έν αύτῃ ζητημάτων τό προέχον ύπήρξεν ή δεινή αύτου θέσις ως έν της έλλείψεως ένδιαφέροντος περί αυτού έν μέρους του κράτους.

—Κατ' είδήσεις έν Σόφιας τῃ 6 μεσοώντος μηνός έλαβη χώρα συνάντησις μεταξύ του άνακληρωτού του Προέδρου της Ίερῆς Συνόδου Μητροπολίτου Βιδινίου κ. Νσοφύτου και του Πρωθυπουργού κ. Κιοσέβιανωφ διαρκάσα επί όραν. Σχετικώς ο Μητροπολίτης κ. Νσοφύτος έδήλωσεν εις τους άντιπροσώπους του τύπου τά εξής: Ένεχείρισα εις τον Πρωθυπουργόν τό επιδιορθωθέν κείμενον του σχεδίου του καταστατικού Χάρτου της Έξαρχίας. Ο κ. Πρωθυπουργός έλαβών τούτο ύπεσχέθη να τό υποβάλλη εις τό ύπουργικόν συμβούλιον προς έγκρισιν.

Έλπίζομεν εις την άποδοχήν αυτού. Έξ άφορηής τούτου και ή Αρχιερατική συνέλευσις δεν θά περατώση άκόμη τάς εργασίας αύτης, διά να δυναθῇ να προβῇ εις την έκλογήν της νομίμου έπιτροπής της Ίερῆς Συνόδου συμφώνως προς τον νέον τρόπον όστις προβλέπεται.

ΡΩΜΑ·Ι·ΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Πρό τινος ή Α. Α. ο Πάπας άπέλυσεν έγκύκλιον κατά του κομμουνισμού, έν έχαρακτήρισεν άγοντα εις έρείπια και διάλυσιν την οικογένειαν και την κοινωνίαν, ή ηγήθη δ' ότι είνε δυνατή οιαδήποτε μετ' αυτού συνεργασία οιοιδήποτε επιθυμούντος να σωθή ο χριστιανικός πολιτισμός.

—Έν άνταποκρίσει έν Ρώμης προς τό λονδίνειον καθολικόν «Tablet» ή άναμενομένη ήτοι καθολικῶν κύκλων έπικύρωσις του μεταξύ Βατικανού και Νοτιοσλαβίας κοινού χαρακτηρίζεται ως τεράστιος θρίαμβος του καθολικισμού «ένσω της συνδεδυασμένης κατ' αύτόν άντιδράσεως των όρθοδόξων και των μασόνων, έν' όσον τό Βελιγράδιον έγένητο τώρα τό νέον Βιζάντιον, τό κέντρον της κατά της Ρώμης άντιπολιτεύσεως».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΡΜΕΝΙΑΣ

Ύπό του άρμενίου Πατριάρχου Ίεροσολύμων ο αιδος. Άσολικ Βαρταμπέδ Χαζαριάν άπεστάλη εις Χαρμπίν ως Ιερατικός προϊστάμενος του έν τη πόλει ταύτη άρμενικού ποιμνίου, ως και του της άρμενικής έν Κίνα και Ίαπωνία διασποράς. Ο άρμένιος Ιερεύς έφοδιάθη διά συστατηρίων γραμμάτων υπό του έν Ίεροσολύμοις άγγλου έπισκόπου προς τους έν τη Άπω Ανατολή άγγλους έπισκόπους, έν' όσον θά είνε ήναγκασμένος να επικαλεσθή και την βοήθειαν των έκασταχού άγγλικῶν αρχών.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Δημ. Ν. Μωραΐτου Ύφηγητού του Πανεπιστημίου Άθηνών, Η λειτουργία Βασιλείου του μεγάλου (Άνάτυπον έν της θρησκευτικής και χριστιανικής Έγκυκλοπαιδείας). Άθήναι 1937.

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ί. Μητρόπολις Σερβίων και Κοζάνης.

Μετά την υπό ήμερον. 9 Φεβρουαρίου έ. έ. προκήρυξιν ήμῶν, μη παρουσιασθέντων ύποψηφίων κειτημένων τά κατά τό άρθρον 82 § 2 του νόμου 5431 «περί ένοριακῶν ναῶν και έφημεριων», προσόντα παρατείνομεν επί τριμήνον την προθεσίαν προς ύποβολήν αίτησεων και πιστοποιητικῶν διά τάς ένορίας 1) Κοιμησίου Θεοτόκου Ρυακίου 2) όγιου Άθανασίου Καλαμιάς 3) Γεννήσεως Θεοτόκου Νεράιδος 4) άγιου Νικολάου Γουλιών 5) άγιου Άθανασίου Τρανοβάτου 6) Τιμίου Προδρόμου Βοσκοχωρίου, 7) άγιου Άθανασίου Βογγόπιτρας 8) Τιμίου Προδρόμου Φτελιάς και Γαλλιάνης και 9) άγιου Θεοδώρου του χωρίου άγιου Θεοδώρου και Δεβέντη της καθ' ήμῶς Ιερῆς Μητροπόλεως. Μετά την λήξιν και της προθεσμίας ταύτης άπράκτου θέλει εφαρμοσθή ή § 2 του άρθρου 81 του νόμου 5439. Έν Κοζάνη τῃ 1 Άπριλίου 1937. † Ο Σερβιον και Κοζάνης Ίωακείμ.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,”

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Διευθύνουσα Έπιτροπεία :

† Ο Άθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† Ο Κίτρους ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
† Ο Μεσσηνίας ΠΟΛΥΚΑΡΗΟΣ

Υπεύθυνος, Π. Σ. Μανωλέσης

Τύπος «Φοίνικος» όδός Διοννάτου 4 άρ. Τηλ. 54-229